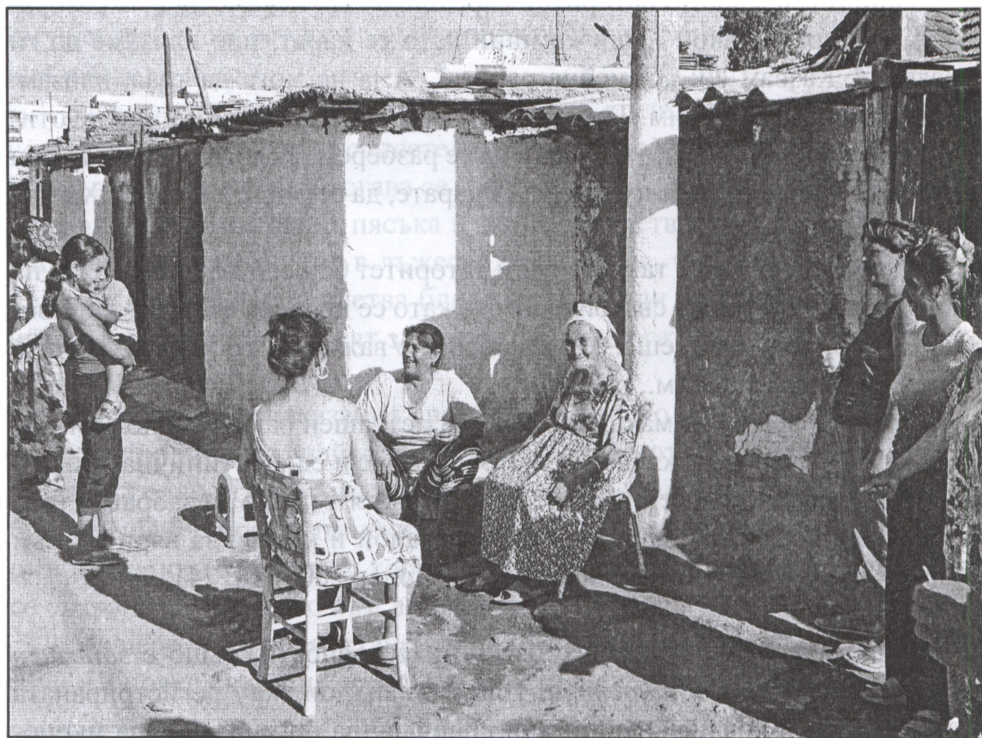

рени в годините на османското владичество. За разлика от еснафската каса, лонджата при циганите се характеризира с редица действия, забрани и практики, типични за циганската култура. Тя е не само мъжка икономическа организация (каквато е била в годините на Османската империя – б.а.), а може да бъде също женска, смесена, родова и семейна. Съпруг може да забрани на жена си да участва в лонджата, но ако разреши, не трябва да ѝ пречи да изпълнява членските си задължения. А някои от мъжете искат жените им да се отчитат пред тях.

По традиция лонджата се формира в дните през януари около Васильовден. Всички полагат клетва, защото „лонджата не трябва да се издава”. Отиват на “Али баба теке”. Всяка жена се кълне поотделно. Когато се кълнат не си говорят, за да не предават клетвата една на друга. Бременните жени са освободени от клетва, а вместо тях двойна клетва дава родител или роднина – член на лонджата. На първото общо събрание се написва и Устав. В него се посочват принципите на набиране на суми (вноските се оставят върху поднос, от където ги прибира касиерката и никой не знае къде ги крие), на отпускане на заеми, нарушенията, които се наказват (до три пъти за клюкарство, членка може да бъде изключена), записват се и

Жените „на кафе”